

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **A. Ž.**, zastoupena JUDr. Ing. Tomášem Moravcem, Ph.D., advokátem se sídlem Mikulandská 122/4, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2016, č. j. ŠMS/5355/16, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 1. 2017, č. j. 57 A 75/2016 – 60,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Matka žalobkyně podala dne 8. 4. 2016 žádost o přijetí žalobkyně k předškolnímu vzdělávání, ke které přiložila žádost o udělení výjimky při přijetí plně neočkované žalobkyně do mateřské školy. V ní je uvedeno, že je žalobkyně naočkovaná kombinovanou vakcínou Infarix hexa proti záškrtu, dávivému/černému kašli, onemocnění vyvolanému původcem Haemophilus influenzae B, dětské obrně, žloutence typu B a tetanu. Není naočkovaná vakcínou Priorix proti spalničkám, zarděnkám a příušnicím, a to z důvodu přesvědčení, víry a svědomí rodičů. Přesvědčení rodičů spočívá ve víře, že pro dítě je nejlepší přirozeně vytvořená imunita, kterou by očkování mohlo narušit. Rodiče nedůvěřují očkovacímu systému v České republice, neboť lékaři běžně neupozorňují na

možné následky očkování a nenabízí volbu jiného očkovacího schématu (šetrnějšího k lidskému organismu a přitom stejně účinného) či vakcíny.

[2] Ředitelka Mateřské školy Štěnovice vydala dne 6. 5. 2016 rozhodnutí, jímž žalobkyni nepřijala k předškolnímu vzdělávání s odkazem na § 50 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví s tím, že je třeba, aby dítě bylo očkováno v rozsahu nejméně jedné dávky očkovací látky proti spalničkám, příušnicím a zarděnkám. Stát nemůže připustit, aby zájem jednotlivce převážil nad zájmy ostatních dětí. Rodiče mohou zvolit jinou alternativní cestu a pečovat o dítě jinými způsoby, než za využití služeb mateřské školy zřízené podle školského zákona.

[3] Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí bylo žalovaným v záhlaví označeným rozhodnutím zamítnuto. Žalovaný konstatoval, že ředitelka mateřské školy postupovala v souladu s § 34 odst. 5 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon) a § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví, pokud nenaočkované dítě nepřijala. Uvedl, že ředitelka nemohla ve svém rozhodnutí zohlednit požadovanou výjimku z očkování, vzhledem k tomu, že jí zákon takové správní uvážení neumožňuje.

II. Posouzení žaloby krajským soudem

[4] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Plzni, který ji jako nedůvodnou zamítl.

[5] Poukázal na právní větu vyjádřenou v rozhodnutí téhož soudu ze dne 30. 11. 2015, č. j. 57 A 60/2015 - 49, že *„ředitelka mateřské školy může do mateřské školy v souladu s § 34 odst. 5 školského zákona přijmout dítě, které splňuje podmínky stanovené v § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví, to znamená dítě, které se podrobilo pravidelnému očkování, má doklad, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci“*. Zároveň uvedl, že kasační stížnost proti tomuto rozsudku zamítl rozhodnutím ze dne 8. 2. 2017, č. j. 3 As 13/2016 - 49, Nejvyšší správní soud, není proto třeba se v nyní projednávané věci od uvedeného právního názoru odchýlit.

[6] Rodiče žalobkyně nepředložili doklad, že je žalobkyně imunní proti nákaze infekčními nemocemi. Nepředložili ani doklad, že nemůže být proti infekčním nemocem očkována pro trvalou kontraindikaci. Nebyly tak splněny podmínky § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví vztahující se na případy, kdy není docházka do příslušného zařízení povinná. Ředitelka, jejíž povinností bylo postupovat v daném řízení podle § 34 odst. 5 školského zákona, proto nemohla postupovat jinak, než žalobkyni do mateřské školy k předškolnímu vzdělávání nepřijmout.

[7] Ustanovení § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví stanoví taxativně a zcela konkrétně podmínky, za kterých lze dítě do mateřské školy přijmout. Ředitelka mateřské školy proto nebyla oprávněna činit správní uvážení a rozhodovat o přijetí dítěte do mateřské školy nad rámec důvodů stanovených v § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví.

[8] Za nedůvodné označil krajský soud též námitky směřující proti právní úpravě, na základě které bylo o žádosti žalobkyně rozhodováno. Plénum Ústavního soudu nálezem ze dne 27. 1. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 19/14, zamítlo návrh na zrušení ustanovení § 46 zákona o ochraně veřejného zdraví, a dále nálezem ze dne 27. 1. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 16/14, rozhodlo o návrhu na zrušení § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví a § 34 odst. 5 školského zákona, a to tak, že v části směřující proti § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví, ve slovech *„předškolní zařízení mohou přijmout pouze dítě, které se podrobilo stanoveným pravidelným očkováním, má doklad, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci"* návrh zamítlo a ve zbývající části návrh odmítlo.

[9] Závěry Ústavního soudu podporují výklad ustanovení § 46 a zejména ustanovení § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví v tom smyslu, že do mateřské školy lze přijmout pouze dítě, které se podrobilo pravidelnému očkování stanovenému ve vyhlášce č. 537/2006, nebo předloží doklad osvědčující, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci. Jiná výjimka z § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví nevyplývá.

[10] Z obsahu žaloby a z následných vyjádření žalobkyně je zřejmé, že má za to, že by i v případě rozhodování o jejím přijetí do mateřské školy měla být zohledněna výhrada svědomí jejích zákonných zástupců, obdobně jako v případě uložení sankce za porušení povinnosti pravidelného očkování, k čemuž dospěl Ústavní soud v nálezu ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 1253/14. Takový výklad § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví však při rozhodování o přijetí dítěte do mateřské školy není možný, nebyl by ústavně konformní. Za této situace krajský soud nemohl akceptovat tvrzení žalobkyně související s výhradou svědomí a směřující vůči právními předpisy stanovené povinnosti očkování v souvislosti s přijetím dítěte do mateřské školy.

III. Kasační stížnost

[11] Žalobkyně (stěžovatelka) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností.

[12] Tvrdí, že nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1253/14 je třeba vztáhnout i na rozhodování o přijetí dítěte do mateřské školy, nikoliv pouze na oblast správního trestání, jak dovodil krajský soud. Z logiky věci se jeví vysoce kontroverzní, aby právo na zohlednění své víry a svědomí měli lidé pouze v některých typech správních řízení a v některých toto právo neměli. Ústavní soud ve svém nálezu mezi podmínky, kdy jednotlivci vzniká ústavní právo na upřednostnění jeho svědomí, nezařadil podmínku, že se tak musí dít v řízení o uložení materiální sankce. Jedná se o svévolný a v judikatuře Ústavního soudu nepodložený výklad ústavního práva.

[13] Dále stěžovatelka namítá, že krajský soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 13/2016 - 49, jehož odůvodnění však v době rozhodování krajského soudu nebylo zveřejněno. Není tak vůbec jisté, zda Nejvyšší správní soud potvrdil právní větu vyslovenou v rozhodnutí krajského soudu č. j. 57 A 60/2015 - 49. Rozhodnou právní skutečností nebyl postup správních orgánů a krajského soudu v nyní projednávané věci v souladu se školským zákonem, ale skutečnost, zda došlo nebo nedošlo

k prolomení ústavně zaručených práv stěžovatelky. Touto právní skutečností se však krajský soud zcela odmítl zabývat.

[14] V řízení bylo také porušeno právo na rovnost zbraní. Stěžovatelka v průběhu celého řízení tvrdila a prokazovala, že § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví, jehož obsah je určen vyhláškou č. 537/2006, není řádně odborně odůvodněný. Krajský soud však zabránil jakékoliv diskuzi a jakémukoliv poukázání na zjevně nezákonné odůvodnění tohoto předpisu tím, že nepřipustil a neprovedl ani jeden navržený důkaz. Tyto právní předpisy poté použil s pozitivistickým předpokladem, že odborně odůvodněné zkrátka jsou.

[15] Krajský soud zjevně vychází z nesprávného předpokladu, že § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví již nemůže být nikdy neplatný, resp. ze strany Ústavního soudu zneplatněn, pokud byl již jednou ze strany Ústavního soudu platným shledán. Stěžovatelka tvrdila absenci řádného odborného odůvodnění těchto předpisů a odůvodněnost souvisejících povinností, což dosud nebylo předmětem jakéhokoliv soudního přezkumu.

[16] Správní orgány nevypořádaly některé stěžovatelčiny námitky. Krajský soud argumentoval, že tyto námitky lze v principu považovat za vypořádané, pokud správní orgány svá rozhodnutí řádně zdůvodnily a především odůvodnily, proč se s takovými námitkami v podstatě vypořádat nemusí, a to pro jejich nevýznamnost pro konečné rozhodnutí. Dle stěžovatelky však správní orgány a soud rozhodly věcně nesprávně, za takové situace měly povinnost zabývat se i těmito nevypořádanými námitkami.

[17] Krajský soud o některých námitkách stěžovatelky uvedl, že již byly dříve vypořádány Ústavním soudem, přestože ten se s nimi nikdy nevypořádal, protože nebyly vůbec nikým vzneseny. Skutečnost, že Ústavní soud potvrdil platnost nějakého předpisu, ještě neznamená, že jsou tímto jeho nálezem navždy vypořádány jakékoliv námitky směřující proti platnosti a konformnosti daného předpisu. Krajský soud tak vyvolal klamný dojem, že některé námitky stěžovatelky jsou vypořádány v judikatuře Nejvyššího správního soudu, což není pravda.

[18] Žalovaný ve svém vyjádření stručně shrnul právní úpravu týkající se přijímání dětí do mateřských škol. Uvedl, že stěžovatelka nebyla očkována a nebyl ani předložen doklad, že je proti nákaze imunní či že se nemůže podrobit očkování pro trvalou kontraindikaci. Nezbývalo, než postupovat podle § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví, který neponechává mateřské škole možnost správního uvážení.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Kasační stížnost je projednatelná, po jejím věcném posouzení však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že není důvodná.

[20] Podle § 34 odst. 3 školského zákona *ředitel mateřské školy rozhoduje o přijetí dítěte do mateřské školy, popřípadě o stanovení zkušebního pobytu dítěte, jehož délka nesmí přesáhnout 3*

měsíce. Podle odstavce 5 tohoto ustanovení *při přijímání dětí k předškolnímu vzdělávání je třeba dodržet podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.*

[21] Zvláštním právním předpisem podle § 34 odst. 5 školského zákona je zákon o ochraně veřejného zdraví. Podle jeho § 50 *poskytovatel služby péče o dítě v dětské skupině a dále právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, která provozuje v provozovně živnost nebo v případě právnické osoby též jinou činnost, v jejíž náplni je péče o děti do 3 let věku, nebo mateřská škola, s výjimkou zařízení uvedených v § 46 odst. 4 větě druhé a zařízení, do nichž je docházka povinná, mohou přijmout pouze dítě, které se podrobilo stanoveným pravidelným očkováním, má doklad, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci.*

[22] Podle § 46 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví *fyzická osoba, která má na území České republiky trvalý pobyt, cizinec, jemuž byl povolen trvalý pobyt, cizinec, který je oprávněn k trvalému pobytu na území České republiky, a dále cizinec, jemuž byl povolen přechodný pobyt na území České republiky na dobu delší než 90 dnů nebo je oprávněn na území České republiky pobývat po dobu delší než 90 dnů, jsou povinni podrobit se, v prováděcím právním předpisu upravených případech a termínech, stanovenému druhu pravidelného očkování. Pravidelná očkování se provádějí k zamezení vzniku a šíření závažných infekčních onemocnění s vysokým rizikem dalšího epidemického šíření v kolektivech a život ohrožujících infekčních onemocnění, s ohledem na doporučení Světové zdravotnické organizace a Evropského střediska pro kontrolu nemocí. Prováděcím právním předpisem stanovené fyzické osoby a fyzické osoby, které mají být zařazeny na pracoviště s vyšším rizikem vzniku infekčních onemocnění, jsou povinny podrobit se ve stanoveném rozsahu stanovenému druhu zvláštního očkování.*

[23] Podle § 46 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví *před provedením pravidelného a zvláštního očkování je fyzická osoba povinna podrobit se v případech upravených prováděcím právním předpisem vyšetření stavu imunity (odolnosti). Pravidelné a zvláštní očkování se neprovede při zjištění imunity vůči infekci nebo zjištění zdravotního stavu, který brání podání očkovací látky (trvalá kontraindikace). O těchto skutečnostech poskytovatel zdravotních služeb vystaví fyzické osobě potvrzení a důvod upuštění od očkování zapíše do zdravotnické dokumentace.*

[24] Prováděcím právním předpisem, na který § 46 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví odkazuje, je vyhláška č. 537/2006 Sb., o očkování proti infekčním nemocem (viz vyhláška č. 537/2006 Sb.). Dle § 2 odst. 1 písm. a) této vyhlášky je do pravidelného očkování zahrnuto *očkování proti tuberkulóze, proti záškrtu, tetanu, dávivému kašli, invazivnímu onemocnění vyvolanému původcem Haemophilus influenzae b, přenosné dětské obrně a virové hepatitidě B, proti spalničkám, zarděnkám a příušnicím, proti pneumokokovým nákazám a proti virové hepatitidě B.* Podle § 5 odst. 1 této vyhlášky *se základní očkování proti spalničkám, zarděnkám a příušnicím provede živou očkovací látkou, a to nejdříve první den patnáctého měsíce po narození dítěte.* Ačkoliv zde není stanoven nejzazší termín, kdy má k tomuto očkování dojít, lze z § 34 odst. 5 školského zákona a § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví dovodit, že ke splnění této povinnosti má dojít před nástupem dítěte do předškolního zařízení (viz bod 29. usnesení rozšířeného senátu ze dne 3. 4. 2012,

č. j. 8 As 6/2011 - 120, publ. pod č. 2624/2012 Sb. NSS; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2012, č. j. 4 As 11/2011 – 97).

[25] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou týkající se nutnosti aplikovat závěry plynoucí z nálezu Ústavního soudu I. ÚS 1253/14 nejen v rámci správního trestání, ale i pro případ rozhodování o přijetí dítěte do mateřské školy.

[26] K totožné otázce se Nejvyšší správní soud vyjádřil v krajským soudem zmiňovaném rozhodnutí č. j. 3 As 13/2016 - 49. Uvedl, že: *„nelze na danou věc aplikovat ani další nález Ústavního soudu ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 1253/14, o který stěžovatelka opírá svou argumentaci, a který poukazuje na test oprávněnosti sekulární výhrady svědomí. Daný případ je odlišný, neboť předmětem posouzení není porušení zákonem uložené povinnosti, za kterou by byla následně uložena sankce, a rodiče stěžovatelky nebyli sankcionováni za to, že dítě nenechali očkovat. Výše zmíněný test oprávněnosti sekulární výhrady svědomí je namístě použít tam, kde očkovací povinnost je vůči osobám sankcionována či jinak vynucována a v důsledku toho pak hrozí zásah do tělesné integrity osoby (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2016, č. j. 4 As 114/2016 - 43)... § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví má za cíl chránit ostatní děti v mateřské škole. V daném případě stěžovatelka netvrdila žádné výjimečné důvody, které by mohly převážit nad veřejným zájmem, kterým je ochrana zdraví ostatních dětí. Ze zdravotnické dokumentace stěžovatelky jednoznačně nevyplývá, že je proti nákazám imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci. V daném případě tedy stěžovatelka nesplnila podmínku, která je vyžadována pro přijetí do mateřské školy a k žádné represi či uložení trestu nedošlo“*.

[27] Okolnosti nyní projednávané věci jsou velice podobné těm, které byly posuzovány v citovaném rozhodnutí. V ničem nenasvědčují tomu, že by se měl Nejvyšší správní soud od vyjádřených závěrů odchýlit. Námitka stěžovatelky není důvodná.

[28] V této souvislosti stěžovatelka krajskému soudu také vytýká, že vycházel z citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ačkoliv jeho text nebyl v době rozhodování krajského soudu zveřejněn. Tak tomu však není, krajský soud ve svém rozsudku vycházel z dřívějšího rozhodnutí téhož soudu v obdobné věci. Uvedl, že toto rozhodnutí bylo sice napadeno kasační stížností, ale ta již byla v době rozhodování nyní projednávané věci Nejvyšším správním soudem zamítnuta rozhodnutím č. j. 3 As 13/2016 - 49, přičemž text odůvodnění dosud není k dispozici. Nejvyšší správní soud nespatřuje v takovém postupu krajského soudu pochybení. Jistě nebylo možné ze samotného zamítnutí kasační stížnosti dovozovat konkrétní důvody, které k tomuto zamítnutí vedly. Avšak již toto zamítnutí samo o sobě je poměrně silný indikátor toho, že Nejvyšší správní soud považoval závěry napadeného rozhodnutí za správné. Obzvláště za situace, kdy k problematice existuje konstantní judikatura nejen obecných soudů, ale i Ústavního soudu.

[29] Opodstatněné není ani tvrzení stěžovatelky, že se krajský soud odmítl zabývat skutečností, zda došlo nebo nedošlo k prolomení jejích ústavně zaručených práv. Touto otázkou se krajský soud zabýval a dospěl k závěru (stejně jako Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozhodnutí), že se nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1253/14 nevztahuje na oblast rozhodování o přijetí dítěte do mateřské školy. Při posuzování zásahu do ústavně

zaručených práv stěžovatelky vycházel krajský soud také z nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 16/14, v němž podrobilo plénum Ústavního soudu přezkumu právě § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví, jehož aplikaci shledávala stěžovatelka ve svém případě protiústavní, se závěrem, že znění tohoto ustanovení obstojí, a zamítlo návrh na jeho zrušení.

[30] V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodnou také další námitku stěžovatelky, jíž tvrdí, že § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví není řádně odborně odůvodněný.

[31] Jak bylo uvedeno výše, toto ustanovení, včetně jeho odůvodněnosti, bylo podrobeno přezkumu Ústavním soudem, který dospěl k závěru, že jeho znění z hlediska ústavnosti obstojí. Rozhodoval přitom za obdobných skutkových okolností, jaké panují v nyní projednávané věci. Není vyloučeno, že při změně okolností či argumentace v konkrétní věci nebo při určitém posunu vnímání problematiky povinného očkování společností může legislativa či judikatura v budoucnu dospět k odlišnému řešení. Avšak na nyní projednávanou věc lze plně vztáhnout nedávné závěry citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního a Ústavního soudu.

[32] Dále stěžovatelka v obecné rovině tvrdí, že správní orgány nevypořádaly některé její námitky. Vytýká krajskému soudu, že tyto námitky považoval v principu za vypořádané, pokud správní orgány odůvodnily, že je pro jejich nevýznamnost pro konečné rozhodnutí vypořádat nemusí.

[33] Uvedený právní názor krajského soudu je však zcela správný. Žalovaný ve svém rozhodnutí zcela jasně vyjádřil a odůvodnil, na základě jaké právní úpravy o přijetí žalobkyně do mateřské školy rozhodoval, zdůvodnil, jaké podmínky stanoví § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví, a odůvodnil, proč žalobkyně těmto podmínkám nevyhověla. Zodpověděl odvolací námitky a dospěl k odůvodněnému závěru vedoucímu k jejich zamítnutí, stejně jako následně krajský soud a nyní i Nejvyšší správní soud. Za této situace nebylo třeba, aby se žalovaný vypořádával se všemi dílčími tvrzeními žalobkyně napsanými v odvolání. Takovéto nároky na odůvodnění rozhodnutí ostatně soudní judikatura klade konstantně (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43, či ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50).

[34] Krajský soud poté ve svém odůvodnění u některých konkrétních námitek uvedl, že již byly dříve řešeny a zodpovězeny Ústavním soudem. Zároveň vždy uvedl příslušnou citaci rozhodnutí, ze kterého vycházel. Zodpovězení žalobních námitek odkazem na judikaturu, která se jimi již v minulosti zabývala, je zcela standardním postupem, nikoliv tedy pochybením. Za situace, kdy obdobné námitky již byly řešeny, a to navíc Nejvyšším správním či Ústavním soudem, zcela postačí odkaz na příslušné části těchto rozhodnutí. Ani poslední námitka stěžovatelky proto není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

[35] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla; jelikož Nejvyšší správní soud neshledal ani důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[36] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu